

LA DONA PERFECTA

Un simple viatge a Menorca en vaixell, m'assemblà com si estigués fent la travessa a l'Atlàntic, o, anant d'Europa a Àsia amb el transsiberià. Vaig tenir la sensació d'estar-m'hi molt temps fent-lo. No era avorriment el que tenia, era un estat anímic que em predisposava a la letargia, sense ànim de voler arribar, al contrari, mastegar el temps sense necessitat d'estar pendent d'ell, ésser temps sense hores; un *laisser faire*. M'adonava que tenia moltes hores buides endavant, i m'agradava. No havia de fer res més que mirar el mar, el cel, o dormir; però no tenia son, i molta estona per divagar, només divagar, en aquell lloc limitat de popa a proa, d'estribord a babord, on només existia el balanceig monòton del vaixell. Tot tenia un ritme hipnòtic. No hi havia urgències. Sí, em va semblar un viatge inversemblant, llarg, únic.

Fou en aquest estat flegmàtic i de fer el ronsa, quan se'm va seure algú al costat a coberta, i enmig d'aquella calma em va explicar durant una bona estona, coses, coses que em van remoure per dins, molt, fins el punt de fer-me dubtar al principi, si que aquella persona, (una dona per cert) hi tocava del tot, o no! El cas és que ella es va estirar a la gandula del meu costat i em va parlar; vàrem parlar, mentre miràvem el cel tota l'estona. Era de nit, i a la volta del cel hi veiem la lluna i el firmament. La dona em va fer pensar, i força, en un tema que mai se m'havia ocorregut, i que jo, crec, no havia aprofundit mai. La conversa la va encetar preguntant-me, si creia que la nit que vivíem en aquell moment, era perfecta. El bressoleig del mar, la seva salabor que tot ho amarava, i la llum de la lluna que pertorbava un xic l'esperit dels passatgers, dalt d'aquell vaixell una mica antiquat, amb un no sé què que el feia captivador, em va fer pensar que potser tenia raó:

–Ho podríem pensar, sí– vaig respondre-li.

Sense deixar-me afegir-hi res més em va fer una altre pregunta:

–Vostè creu en l'existència de la perfecció?

–No sé què dir-li ara, la veritat, però hi ha moments, com aquesta nit per exemple, que m’ho fan pensar.

–Per què? perquè és al meu costat?

Estirat com era a la gandula, amb el meu cos abandonat en tota la seva llargària, incapaç de moure’l, contemplant el cel, només vaig poder girar el cap per mirar-la de veritat per primer cop. Vaig notar un estrany ofec al veure-la. Però la pregunta que em va fer fou massa directa i pretensiosa, no em va permetre fixar-me en com era ella en realitat:

–Caram, va per feina vostè!...– Li vaig etzibar sorprès i vaig tornar a mirar el cel mentre prosseguia amb la meva resposta– ...podria ser..., però vaja, sobretot és per la pau que se sent aquí, al mig del mar i amb lluna plena.

–No, no pensi el que no ha de pensar, em sap greu haver-lo confós, no ho deia per mi, era pel fet de compartir tota aquesta bellesa plegats...

–Per la manera com m’ho ha preguntat era per pensar-ho! no troba?

–Té raó, perdoni, no era la meva intenció...

Va callar. Vam estar uns segons en silenci. Sense dir-nos-ho compartíem conscientment tots dos, el tremolejar juganer dels motors del vaixell, el soroll de fons de les onades, i la música que pels altaveus del vaixell sonava: Nocturn en do sostingut menor de Frédéric Chopin. Vam estar escoltant-lo mútuament sense haver-ho pretès. No vaig tenir noció d’aquest fet; miràvem el cel. Va ser quan va acabar el Nocturn que em va fer una altre pregunta:

–I en la dona perfecta, hi creu?

Em va semblar que em sortia amb un ciri trencat. Em vaig tombar per mirar-la estupefacte, i enmig de la penombra només li vaig saber veure els ulls:

–A què ve aquesta pregunta?

–Pel què hem dit de la nit perfecta.

–Ja, però per què una dona...

–Igual que la nit, no troba? Si hi ha nit perfecta, també hi pot haver la dona perfecta!... que en pensa?

–És que això de la nit perfecta ha estat un *pour parler*, tots sabem que no existeix la perfecció.

–Això ho dona per fet vostè. Tot depèn de l'exigència, de les pretensions de cadascú.

–Sí, és clar, cadascú veu les coses a la seva manera, i té la seva pròpia exigència. Però pel que fa a mi, la perfecció, perfecció, veurà, no crec que existeixi... enlloc! En qualsevol cas seria segons el que aspirem o entenem com a perfecció.

–Ho veu, em dóna la raó! No em negarà que aquesta nit, dalt d'aquest vaixell tronat, amb aquesta lluna tan esplèndida, la mar que és una bassa d'oli, l'imperceptible llebeig que ens acarona, la bona temperatura, aquesta música, vostè i jo conversant aquí ajaguts tranquil·lament; fa, o no fa que tot plegat ens acosti a la nit perfecta? I tanmateix vostè pressuposa que la perfecció no existeix, i jo li accepto. Però tal com es conjuga tot, ara i aquí, en aquest vaixell; no sé si és una nit perfecta, però, a que se li acostarà?... no ho veu així?

–Vist així, no li diré que no...

–Doncs m'acceptarà també que existeix la dona perfecta?

–D'acord, d'acord...– Aquí vaig intentar tocar el dos, estava desconcertat. Però aquella dona m'agafà del braç sense mirament; ni em va donar temps de fer el gest per començar-me a aixecar, i em va dir:

–No es pensi que parlo de mi, és evident que de perfecte no en tinc res, em refereixo a la dona perfecta, dona que, al cap i a la fi, és home també, perquè és una dona-home, un ésser androgin...

Vaig tombar el cap per segona vegada per mirar-la sense embuts, ja m'havia fet perdre la flegma, i en canvi el que vaig descobrir és que era força bonica. No li vaig dir res durant uns segons, només la mirava de fit a

fit. Ella també em mirava aguantant-me l'esguard. Fou la manera i el temps que vaig necessitar per respondre-li alguna cosa que li desbaratés l'animalada que m'acabava de dir; no se'm va ocórrer res més que subratllar-li:

–Vostè es refereix a les hormones sexuals d'acció masculinitzant segregades pels òrgans del homes?

Es va posar a riure, se'n fotia de mi!...

–No, no! ha, ha, ha! Tothom diu el mateix...ha, ha, ha!...No he dit androgen, he dit androgin!

–Hermafrodita, vol dir! Hermafrodita!

–Sí, hermafrodita, però no... Ha, ha, ha!... Perdoni m'ha fet riure... És maco fer riure als altres... Una de les definicions d'androgin és la de sexe difícil de determinar!... – Va callar mirant-me fixament. Ja no reia, però amb un somriure acollidor em va començar a explicar: – I l'androgínia és el pseudohermafroditisme parcial de l'home... Sap? una meva amiga va estar casada amb la dona perfecta, però en realitat era un home, és a dir el seu marit; gran marit per cert, i bellíssima persona. Un home que era la dona perfecta.

–Perdoni que li digui, si és així, no era la dona perfecta, ni l'home, era un híbrid, o el que sigui.

–És més, com a home no era perfecte i com a dona, sí... I no era cap híbrid!

Vaig mirar la lluna i sé que vaig voler creure que els seus efectes l'havien trastocat, o que potser havia begut una mica més del compte. No sé per què se'm va ocórrer acostar-m'hi per olorar el seu alè, em va posar la mà amb fermesa al meu pit per aturar-me:

–Què fa? Però què es pensa!

–No se m'enfadi i compregui'm, m'ha passat pel cap que potser vostè ha begut una mica més del compte a l'hora de sopar, i volia comprovar-ho.

–I vostè?– em va dir enèrgica– no serà que és una mica llunàtic? o un assetjador? un aprofitat? o un malcarat que no hi toca? També podria pensar això, no?

La vaig mirar un altre cop de fit a fit, m’havia descol·locat. Mentre repassava els seus ulls, restava enjòlit mirant-la, confós amb mi mateix, i amb la contradicció d’haver-li de dir que la única llunàtica era ella, perquè aquella conversa entre desconeguts no tenia cap sentit. Però em vaig mossegar la llengua. De fet estava tan desconcertat, que m’hauria aixecat si no fos que totes les altres gandules de coberta estaven ocupades, amb gent mirant embadalida el camí de llum que feia la lluna damunt del mar. No em va sortir res més que demanar-li disculpes, que no era la meva intenció que se sentís incomoda, ni tampoc ofendre-la.

–No, si ja es veu que vostè no és aquesta mena d’homes.

M’ho va dir amb la veu dolça, somrient. Em va torbar. I amb aquell somriure tan deferent va començar a explicar-me l’extraordinari cas de la dona perfecte.

–La meva amiga es va casar amb un home guapíssim. La seva bellesa no era masculina segons els cànons de com ha de ser un home; li faltava pilositat; no sé si m’entén? Però no era flonjo, no, era massís, ben fibrat, però, gens musculat, una figura suau, ben feta, proporcionada, un sí, i un no, sense gota de greix, uns ulls blaus, de pell bruna lluent, de cabells negres i rissats, gens africà i molt mediterrani, uns llavis molsuts entre femenins i masculins, el nas prominent, recte, sortit de sota mateix de la mateixa línia del front, hel·lènic. Els malucs un pèl sortits, efeminats diria jo, i un culet rodó, airós, elegant, que tant servia per home com per dona. Mans delicades, amb uns dits llargs molt bonics. Recordo que sempre que parlava amb ell, tenia el costum d’agafar-me les mans, i sentia una frisança especial amb els manyacs que em feia tot acompanyant la conversa que teníem. La seva veu era, com li diria... modulada; tancaves els ulls i si t’imaginaves que era un home, hi veies un home, i si t’imaginaves una dona, el teu cervell et mostrava una dona; tots dos molt bells, de somni, idíl·lics, perfectes... sí, perfectes!

Miri, l'Ovidi, que així es deia el seu marit, era això, el marit, i un marit legal, segons constava en el llibre de família. Tenien tres filles i totes tres eren clavades a L'Ovidi. Si es pogués dir allò de que les mares no són segures, aquest seria el cas, perquè era clar que el pare era ell. Però qui pareix sempre són les dones, oi? i li puc assegurar que van néixer del ventre de sa mare, jo ho vaig veure, els tres naixements, amb els meus propis ulls.

–Què insinua?

–Res, que les vaig veure néixer, res més!

–Com que les va veure néixer?

–Perquè va ser així, ho vaig veure!

–Què vol dir? que vostè...

–Érem molt amics, ja li he dit!

–Va ser la llevadora, potser?

–Quantes preguntes innecessàries feu els homes sempre! Que limitats!

–Em sembla que s'equivoca, amb mi!

–Segur? Au va home! i per què s'encaparra per aquestes petiteses doncs?... Sap? els camins de l'afecte, la tendresa, són inescrutables, inversemblants, lluny de qualsevol tòpic usat, dat i beneït per l'home, pel mascle, per la moral.

Vostè em dirà que tot el que li acabo de dir no vol dir res, que no justifica que l'Ovidi fos la dona perfecta, per molt que pogués ser home i dona, oi? Doncs esperi, que ara ve el més inaudit: l'Ovidi desitjava ser dona, es delia per ser-ho, i un cop a la setmana ho era, amb tots els ets i uts, i atenció!: amb la seva dona! Cada dijous es reunien a la seu social del club d'on eren socis. Feien teatre, formaven part la comparsa de Carnaval del club, que preparaven amb molta cura, i amb qualsevol excusa, organitzaven festes entre les diferents seccions de l'entitat. Eren

una parella molt coneguda i apreciada. l'Ovidi sempre es vestia de dona, actuava com una dona, se sentia dona, i la seva muller era la seva millor amiga. Es pintava, maquillava, no li calia cap depilació. Ah, si el veiés quan es posava els sostenidors, s'emocionava, deia convençut, amb èmfasi, que els seus mugrons eren de fembra, que hi tenia la mateixa sensibilitat, se'ls sentia vius i intensos cada vegada que es vestia de dona; i no era per fer-se veure o cridar l'atenció, no, mai! Sempre explicava que li hauria agradat molt ser mare, sentir dins les entranyes el seu el fill o filla com es mou, notar aquella vida al seu ventre, acaronar-se'l, que és el mateix que acaronar la criatura, parlar amb ella, escoltar música junts, perquè el fetus també l'escolta, fent-se carantoines a la panxa, que és com ballar amb el fetus. Poder donar de mamar a la seva criatura, sentir com l'alimenta.

Quan li preguntaven com és que li agradava tant ser dona, ell responia que no tenia sentit la pregunta, perquè ell era persona. A l'Ovidi li agradava ser persona. Deia que per ser complet calia ser dels dos generes. I només l'home o la dona que tinguessin això clar, esdevenien complets, perfectes. Somreia, i a continuació explicava davant de moltes cares d'incrèdules senyores que se l'escoltaven bocabadades: que la dona o l'home: la persona perfecta, era aquella que ho era tot alhora, que érem una partició arrauxada per culpa dels Déus, segons explica la mitologia, quan en el seu moment, consentits com eren, malcriats, dèspotes, capriciosos, i sobretot, carregats d'enveja, van partir l'esser humà perfecte en dos, convertint-lo en home i dona respectivament, obligant-lo eternament a buscar-se i acoblar-se per poder ser i sentir-se un. Per això tots els éssers tenim una part femenina i masculina, a vegades uns tenen més de masculí, d'altres més de femení, som diferentment variables, però tots som un sol gènere.

Veure'l, o millor dit, veure-la, era mirar i sentir, i estar amb una dona; una dona bellíssima, però lluny dels cànons estètics, esperpèntics, i barroers de moltes de les dones que vostè mateix podria trobar-se en aquest mateix vaixell. Era la dona perfecta! Ah, si sabés la d'homes que van perdre el cap per ella; perquè ja ho podem dir, al local de la colla del

Carnaval, quan es convertia en ella, havia desaparegut l'Ovidi completament, i tothom l'anomenava, Margarida Borràs, com la primera persona transsexual que s'ajusticià a València el 1460; deia que era la seva heroïna.

–Pel què m'acaba d'explicar, crec, no era la dona perfecta!

–Hi tant, ja hi pot pujar-hi de peus!

–Perdoni, però no, es disfressava de dona i para de comptar! Ell era home, tenia òrgans sexuals masculins!

–No, no, ja veig que no ha entès res.

–D'acord, no he entès res, però no era la dona perfecte!

–S'equivoca aquí, però que no ho veu? Era la dona perfecta, perquè ho era essent com era: un home perfecte, és a dir, ell, Ovidi, i quan es convertia en dona no feia altre cosa que fusionar els dos gèneres i esdevenir l'ésser perfecte, per tant, dona perfecta, i alhora, home perfecte.

–Però perdoni que li preguntí: si això que m'explica és cert, i perdoni que ho dubti, com és que la seva dona ho acceptava?

–Perquè a ella li agradaven les dones i els homes: era bisexual. La unió, fos amb Ovidi, home, o amb Margarida Borràs, dona, per ella era el mateix; ella s'estimava aquella única persona. Amb l'Ovidi ho tenia tot; tenia a l'ésser perfecte. Pensi que la major part de la població sembla ser que és, almenys, lleugerament bisexual. La majoria tenim certa atracció cap a ambdós sexes, encara que l'educació, la moral, el patriarcat masclista, la religió, ens hagin volgut fer creure que solem preferir-ne un.

L'havia estat escoltant mirant el cel. Em vaig tombar, aquest cop la vaig mirar amb calma; ella també em mirava. Ens hi vam estar una petita estona així; ens parlàvem amb la mirada. Sense deixar de mirar-nos li vaig preguntar:

–Encara són de la colla del carnaval la seva amiga i l'Ovidi?

–Ja no...

–Què vol dir?

–Que es va morir...

–Qui? L'Ovidi?, ella?

–L'Ovidi...

–Fa molt d'això?

–Fa...

–Ho ha superat ella?

–Sí, crec que sí.

–Què vol dir?

–Cadascú viu les coses a la seva manera. Tot depèn de l'exigència de cadascú, de les pretensions que té, de la fortalesa del seu caràcter.

–Vostè és del club també?

–Sí...

–És vostè la muller de l'Ovidi?

–Quina pregunta de fer...

–És clar... perdoni... El meu pare sempre se'n reia de mi perquè no tinc gota de pèl al pit, ni a les cames.

–D'això, ja m'hi havia fixat.

Feia calor, i jo portava sense adonar-me'n, la camisa amb dos botons descordats.

–A l'hora d'aprendre coses sóc una esponja– vaig dir-li.

–No ho poso en dubte– em va contestar.

–Sé que no s'ho creurà, però quan veig un part em poso a plorar d'emoció com una magdalena, i sé que és molt dolorós; però sento enveja, molta enveja...

Ens vam quedar un altre cop en silenci. Em sentia transformat. Alguna cosa se m'havia despertat dins meu, m'agradava. La Lluna ja no hi era, i per llevant el sol treia el nas. Entràvem al port de Maó.

–Què hi va a fer a Menorca?– em va preguntar.

–Conèixer l'illa... suposo...

–Jo també... suposo...

Pseudònim: Fonoll